

פעמוני החירות

על נסיבות הסדק בפעמוני,ומי גרם לסדר בפועל,אך יתכן כי לעולם לא נדע את הסיפור האמתני. כל מה שאנחנו יכולים לומר בוודאות הוא שסדר מוקדם יותר תוקן ב-1846, כדי שהפעמוני יוכל להשתתף בחגיגת יום הולדתו של ג'יורגי וושינגטון. במהלך היום, הסדק המתוקן התארך, והפסיקו הצלולים, והפעמוני השתקט לעד.

עד 1876, תחילתו של הפעמוני הפך אותו אחד ממקדי התירועים הבולטים של פילדלפיה. הפעמוני הוזג בתוך היכל העצמאות, והקדשה והסדר נראו כבירור לאלפי האנשים שעלו לרגל לאטרים ההיסטוריים של פילדלפיה, לכיוון 100 שנה לארצות הברית.

עדין נשכו השינויים בפעמוני. בשנת 1885, בתגובה לבקשת עיריית ניו אורלינס, הפעמוני הפך למעין שגריר נושא, המסלל לא רק חירות, אלא גם אחדות לאומית. על קרוון רכבות משלו, הפעמוני נסע לניו אורלינס, שיקגו, אטלנטה, צ'רלסטון, בוסטון, סנט לואיס וסן פרנסיסקו. סדק חדש סיים את מסעותו של הפעמוני, בשנת 1915.

בהדרגה, במהלך המאה העשרים, גדל מספר התירועים המגיימים לפעמוני מארצות אחרות. העתקים של הפעמוני נמצאים לא רק בכל אחת מחמשים המדינות של ארה"ב, אלא גם במספר מדינות זרות.שוב, גדלה יכולתה של הפעמוני לשמש השראה. השינויים נשכו באיטיות, אולם הפרק הסופי בתולדות בפעמוני טרם נכתב.

תרגוט של תמליל הקלטת, בהשתתפות ג'ק גיוסט המנוח, שמושמעת כאשר בין פעמוני החירות סגור. פרוך העצמאות ההיסטורי הלאומי, פילדלפיה, פנסילבניה

Hebrew 10/95

ברוכים הבאים לפעמוני החירות. תולדות הפעמוני הן סיפור על שינויים. סיפור על הדרך לתהילה.

במקור, הפעמוני הוזמן על ידי בית המשפטים של פנסילבניה, לבית המarshal שלו. בכך זה נקרא היום היכל העצמאות. הפעמוני הועלה למקום הרם במגדל, בשנת 1753. שם, הוא זימן את הצירים לישיבותו וקרא לבוחרים לבוא להטיל את פתקיהם בклиפי ביום הבחירות. לעתים קרובות, הוא צלצל יחד עם פעמוניים אחרים בעיר, על מנת להזכיר על אירועים משמעותיים ורציניים כאחד.

כבר בשנת 1824, הפעמוני החל בתהליך של שינוי. בהדרגה, בגלגול מייקומו בצרפת של היכל העצמאות, הפעמוני הפך לסמל של האירועים הגדולים של המהפכה האמריקאית. הופצו סיפורים דימיוניים על צלצול הפעמוני ב-4 ביולי 1776, למרות של סיפורים אלה לא היה שום בסיס עובדתי. ההקדשה החוקקה מסביב לכך הפעמוני, שמקורה בתנ"ץ, קיבלה משמעות חזונית. "וקראתם דרכו בארץ לכל ישבה".

הקדשה זו אף זכתה לתשומת ליבת של התנועה לביטול העבודה. כפי שהכריז הפעמוני המכובד והישן, לכל תושבי ארצות הברית הזכות לחירות. ציורים מסוגננים של פעמוני החירות הופיעו בחוברות של התנועה לביטול העבדות, ומשוררי התנועה שילבו את הפעמוני והקדשותו בתוכן שיריהם.

בשלב זה, הסדק המפורסם בפעמוני לא מילא שום תפקיד בהפתצת התהילה של הפעמוני. הסדק נחשב כה בלתי חשוב, שאיש אפילו לא רשם מתי זה אירע. מאוחר יותר, התרכזו האגדות